

Република Србија
УПРАВНИ СУД
14 У. 11008/11
23.01.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Биљане Шундерић и Радојке Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Вујачић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца ГП "Х-Х" а.д. Б.,, чији је пуномоћник А. С., адвокат из Б.,, против туженог Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, чији је правни следбеник Министарство привреде Републике Србије, ради поништаја решења број: од 28.04.2011. године, у предмету приватизације, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.01.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства економије и регионалног развоја Републике Србије, број: од 28.04.2011. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА** се захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 13 У. 2393/10 од 24.12.2010. године, одбијен је као неоснован приговор тужиоца изјављен против акта Агенције за приватизацију број ... од 10.12.2007. године, којим је тужиоцу-Привредном друштву ГП "Х-Х" а.д. Б. одбијена пријава за учешће на јавној аукцији за продају капитала Предузећа за ... "Х" д.о.о. из Б..

У тужби поднетој Управном суду дана 04.10.2011. године, тужилац је, изјашњавајући се по налогу суда од 16.09.2011. године, да није задовољан накнадно донетим решењем туженог органа, које је донето за време трајања поступка по захтеву тужиоца за извршење пресуде Управног суда 13 У-2393/10 од 24.12.2010. године, оспорио законитост тог

решења из свих законом прописаних разлога. У тужби истиче да првостепени акт није донет у форми решења, у складу са одредбом члана 197. - 200. Закона о општем управном поступку, што чини ништавим тај акт који не може производити правно дејство. Сматра да тужени орган, доносећи оспорено решење које је идентично раније поништеном решењу од стране Управног суда, није правилно утврдио чињенично стање, односно из утврђених чињеница је извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања, те је погрешно применио материјално право, одредбу члана 12. став 3. тачка 3. Закона о приватизацији, на коју се приликом одлучивања позвао. Овом одредбом закона је таксативно прописан круг лица која не могу бити купци капитала или имовине у поступку, тако што је одређено да купац капитала или имовине не може бити физичко лице, правно лице и оснивач правног лица са којим је раскинут уговор о продаји капитала, односно имовине због неизвршења уговорних обавеза. Супротно овој изричитој одредби закона, мишљење туженог органа је да иако одредба члана 12. став 3. тачка 3. изричито не забрањује да се као потенцијални купац у поступку приватизације појави правно лице чији је акционар, лице са којим је раскинут уговор о продаји, таквом правном лицу не би требало одобрити учешће на аукцији у случајевима када је учешће лица са којим је раскинут уговор о продаји у капиталу тог правног лица једнако или веће од 25% капитала правног лица, јер би примена наведене одредбе на другачији начин била противна циљу због којег је установљена. Тужилац сматра да овакав закључак туженог органа чини оспорено решење незаконитим, јер тужилац никада није у својству купца учествовао у поступку приватизације, никада није потписао уговор о купопродаји друштвеног капитала односно имовине било ког субјекта приватизације и не постоји било какав уговор о купопродаји друштвеног капитала у којем је тужилац уговорна страна, а који је раскинут због неизвршења уговорних обавеза. У прилог својих тврдњи тужилац се позива на пресуду Врховног суда Србије Рев. 98/09 од 30.09.2009. године, коју уз тужбу прилаже. Предлаже да Управни суд тужбу уважи, оспорено решење поништи, утврди да је ништаво решење Агенције за приватизацију Републике Србије, Аукцијске комисије број од 10.12.2007. године, поништи јавну аукцију одржану данагодине под шифром, на којој је извршена продаја друштвеног капитала Предузећа "Х." д.о.о. Б., и укине све спроведе радње, те дозволи тужиоцу, као привредном друштву, пријаву за учешће на јавној аукцији за Предузеће "Х." д.о.о. Б., У поднеску достављеном Управном суду 14.04.2011. године, тужилац је предложио да Управни суд обавезе туженог да тужиоцу намири трошкове вођења управног спора по Адвокатској и Таксеној тарифи.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни суд без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган, у извршењу пресуде Управног суда 13 У 2393/10 (2008) од 24.12.2010. године, након што је отклонио повреде правила поступка на које му је овом пресудом указано и списима предмета приложио доказе на које се позива-пресуду Трговинског суда у Београду XIX-П-3424/04 од 06.10.2005. године, којом је раскинут уговор о купопродаји друштвеног капитала методом јавне аукције, закључен са Конзорцијумом физичких лица који представља В. Д. из Б., бр., према уговору о конзорцијуму овереном године у Другом општинском суду у Б. под Ов.бр., оверен дана године у Првом општинском суду у Б. под Ов.бр., и доказ да је овај конзорцијум већински акционар тужиоца, у поступку оцене навода приговора, након увида у релевантну документацију ради утврђивања чињничног стања, оценио да је приговор неоснован и да је Агенција за приватизацију правилно применила члан 12. Закона о приватизацији ("Службени гласник РС" бр. 38/01, 18/03 и 45/05), када је одбила пријаву тужиоца за учешће на јавној аукцији за продају капитала Предузећа за.... "Х" д.о.о. из Б. Овакав закључак тужени орган изводи из чињеница; - да је јавна аукција за продају капитала Предузећа за "Х" д.о.о. из Б. заказана за 14.12.2007. године; - да је рок за подношње пријава за учешће на јавној аукцији био 06.12.2007. године до 16,30 часова; да је пресудом Трговинског суда у Београду XIX-П-3424/04 од 06.10.2005. године, у правној ствари тужиоца Агенције за приватизацију, против туженог Конзорцијума приватних лица који представља В. Д. из Бе., бр., ставом првим диспозитива усвојен тужбени захтев тужиоца-противтуженог, па је утврђено да је уговор о купопродаји друштвеног капитала методом јавне аукције, закључен са туженим-првотужиоцем Конзорцијумом физичких лица који представља В. Д. из Б., бр., према уговору о конзорцијуму овереном године у Другом општинском суду у Б. под Ов.бр., оверен дана године у Првом општинском суду у Б. Ов.бр. раскинут; - да је тужено министарство обавештено дописом Централног регистра,

депо и клиринг хартија од вредности, бр.од 21.04.2011. године, да је на дан 06.12. (рок за подношење пријаве за учешће на јавној аукцији) Конзорцијум физичких лица који представља В. Д. из Б., бр. ..., поседовао ... акцију издаваоца ГП "Х-Х" а.д. Б., што представља% од укупног броја акција наведеног издаваоца-тужиоца.

Цитирајући одредбу члана 12. став 3. Закона о приватизацији ("Службени гласник РС" бр. 38/01...45/05) и одредбу члана 41а. истог закона, тужени орган у оспореном решењу оцењује да, иако одредба члана 12. став 3. тачка 3) изричито не забрањује да се као потенцијални купац у поступку приватизације појави правно лице чији је акционар, односно члан лице са којим је раскинут уговор о продаји, таквом правном лицу не би требало одобрити учешће на јавној аукцији у случајевима када је учешће лица са којим је раскинут уговор о продаји капитала једнако или веће од 25% капитала тог правног лица, а који проценат је дефинисан као довољан за контролисање правног лица сагласно Закону о преузимању акционарских друштава ("Службени гласник РС" бр. 46/06). По мишљењу туженог органа, наведено произлази из циља који се желео постићи приликом доношења члана 12. Закона о приватизацији. Према ставу туженог органа, примена одредбе члана 12. Закона о приватизацији на другачији начин представљала би изигравање наведене одредбе, односно била би противна циљу због којег је установљена, сагласно члану 13. Закона о облигационим односима, што би за последицу имало погрешно вршење права од стране Агенције за приватизацију, а вршењем права супротно духу институције која је основана посебним законом за обављање послова од општег интереса (извршавање процеса којима је уређена приватизација и доношење управних аката) вређа се општи интерес у смислу јавног поретка.

По оцени Управног суда изложени наводи и закључак туженог органа не могу се прихватити као правилни.

Одредбом члана 12. став 3. Закона о приватизацији, која је правилно цитирана у оспореном решењу, изричито је прописан круг лица која не могу бити купци капитала или имовине субјекта приватизације, а то су: - домаће правно лице које послује већинским друштвеним капиталом; - физичко лице, правно лице и оснивач правног лица, које према субјекту приватизације има доспеле обавезе неизмирене до дана подношења понуде на тендер, односно пријаве за учешће на аукцији и - лице са којим је раскинут уговор о продаји капитала, односно имовине због неизвршења уговорних обавеза.

Код неспорно утврђене чињенице, у поступку до доношења оспореног решења, да тужилац не спада у круг лица из цитиране одредбе члана 12. став 3. Закона о приватизацији, Управни суд налази да је погрешно становиште туженог органа по коме не би требало одобрити учешће на јавној аукцији правном лицу и у случајевима када је учешће лица са којим је раскинут уговор о продаји капитала у том правном лицу једнако или веће од 25% капитала правног лица. По оцени Управног суда, овакво становиште туженог органа не може се оправдати ни позивањем на одредбу члана 41а. Закона о приватизацији, према којој се лице са којим је раскинут уговор због неизвршења уговорних обавеза сматра несавесним лицем, из чега тужени орган изводи закључак да је понашање таквог лица противно Закону о приватизацији, добрим обичајима, као и начелима савесности и поштења и забрани проузроковања штете из чл. 12. и 16. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85, 45/89-одлука УСЈ и 57/89, "Службени лист СРЈ" бр. 31/93 и "Службени лист СЦГ" бр. 1/2003-Уставна повеља). Круг лица која не могу бити купци капитала или имовине субјекта приватизације, изричито је прописан одредбом члана 12. став 3. Закона о приватизацији и не може се проширивати и на лица на која се ова одредба закона изричито не односи. Из прописа на које се тужени орган позвао не произлази такво овлашћење првостепеног и туженог органа, нити разлози туженог органа упућују на закључак да се круг тих лица може проширити применом прописа које наводи у оспореном решењу.

Имајући у виду изложено, Управни суд је тужбу уважио и оспорено решење поништио, а у поновном поступку тужени орган је у обавези да правилно и потпуно оцени наводе приговора тужиоца и приложене доказе и донесе законито решење по приговору тужиоца у складу са правним схватањем и примедбама суда изнетим у овој пресуди. При томе је тужени орган у обавези да се у уводу решења позове на одредбу чл. 39.а Закона о приватизацији по којој је овлашћен да одлучује по приговору у овој ствари, а на коју се није позвао у уводу оспореног решења, на начин прописан одредбом члана 197. став 1. Закона о општем управном поступку.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да из природе ове правне ствари не произлази испуњеност услова за доношење пресуде у смислу члана 43. став 1. Закона о управним споровима, јер учињене повреде права и правила управног поступка целисходно може отклонити само надлежни

орган управе у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, а у доношењу нове одлуке надлежни орган је везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, изнетим у овој пресуди, у смислу члана 69. став 2. истог закона.

Суд је оценио неоснованим захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, имајући у виду да тужилац у овом захтеву није определио врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредбе члана 66, 67. и 74. Закона о управним споровима.

**ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.01.2014. године, 14 У. 11008/11**

Записничар
Снежана Вујачић, с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић